

אות א

פי איתא בדברי רבנו ז"ל (בסימן רפ"ב) שְׁכַשְׁאָדָם מִתְחִיל לְחַפֵּשׂ עֲצָמוֹ וְרוֹאֵה שֶׁהוּא רְחוּק מְאֹד מֵהַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ, וְהוּא מְלֵא חֲטָאִים וּפְגָמִים הַרְבֵּה, וְנִדְמָה לוֹ שֶׁהוּא רְחוּק מְטוֹב, אֲזַי הוּא צָרִיךְ לְחַפֵּשׂ וּלְבַקֵּשׁ וּלְמַצֵּא בְּעֲצָמוֹ אֵיזָה טוֹב אִיךָ אֶפְשָׁר שְׁלֵא עֲשֵׂה אֵיזָה טוֹב מִיָּמָיו וְאִיךָ שֶׁהוּא רוֹאֵה שְׁגָם מְעַט הַטוֹב שֶׁעֲשָׂה הוּא מְלֵא פְצָעִים, כִּי מְעַרְב בְּפִסְלֵת הַרְבֵּה, אַף-עַל-פִּי-כֵן אִי אֶפְשָׁר שְׁאִין בּוֹ אֵיזָה נִקְדָּה טוֹבָה עַל כָּל פְּנִים וְכֵן יִחַפֵּשׁ וְיִמְצֵא בְּעֲצָמוֹ עוֹד אֵיזָה טוֹב וְאִיךָ שֶׁזֶה הַטוֹב גַּם כֵּן מְעַרְב בְּפִסְלֵת הַרְבֵּה, אַף-עַל-פִּי-כֵן עַל כָּל פְּנִים יֵשׁ בּוֹ אֵיזָה נִקְדָּה טוֹבָה וְכֵן יִחַפֵּשׁ וְיִמְצֵא בְּעֲצָמוֹ עוֹד אֵיזָה נִקְדוֹת טוֹבוֹת וְעַל-יָדֵי זֶה שְׁדָן אֶת עֲצָמוֹ לְכַף זְכוּת וּמוֹצֵא בְּעֲצָמוֹ נִקְדוֹת טוֹבוֹת עֲדִין, אַף-עַל-פִּי שֶׁעֲשָׂה מַה שֶׁעֲשָׂה וּפְגָם מַה שֶׁפְּגָם, עַל-יָדֵי זֶה הוּא יוֹצֵא בְּאֵמֶת מִכַּף חוֹבָה וְנִכְנַס בְּכַף זְכוּת בְּאֵמֶת, וְעַל-יָדֵי זֶה יִכּוֹל לְזַכּוֹת לְתִשׁוּבָה וְזֶה בְּחִינַת (תהלים ל"ז) וְעוֹד מְעַט וְאִין רְשַׁע וְכוּ' עַל-יָדֵי אֹתוֹ הָעוֹד מְעַט שְׁשָׁם אֵינּוּ רְשַׁע, עַל-יָדֵי זֶה וְהִתְבּוֹנְנָת וְכוּ', עֵינֵי שָׁם. וְעַל-יָדֵי זֶה יִכּוֹל לְשַׁמֵּחַ אֶת עֲצָמוֹ וְאֲזַי יִכּוֹל לְהִתְפַּלֵּל, וְזֶה בְּחִינַת (שם קמ"ו) אֲזַמְרָה לְאֱלֹקֵי בְּעוֹדֵי עַל-יָדֵי הָעוֹד מְעַט שְׁמוֹצֵא בְּעֲצָמוֹ, עַל-יָדֵי זֶה יִכּוֹל לְזַמֵּר וּלְהוֹדוֹת לֵה', וְעַל-יָדֵי זֶה נַעֲשִׂין נְגוּנִים, כִּי הַנְּגוּנִים נַעֲשִׂין עַל-יָדֵי שְׁמִבְרָרִין רוּחַ טוֹבָה מִן רוּחַ נִכְאָה וְכוּ' וְזֶהוּ 'אֲזַמְרָה' דִּיקָא, בְּחִינַת נְגוּנִים וְכוּ' וְכֵן צָרִיכִין לְדוֹן אֶת אַחֲרִים לְכַף זְכוּת אֶפְלוֹ רְשַׁע גְּמוּר צָרִיכִין לְחַפֵּשׁ וּלְמַצֵּא בּוֹ אֵיזָה נִקְדָּה טוֹבָה וְכוּ' וְכוּ' עֵינֵי שָׁם, וּמִי שֶׁיִּכּוֹל זֹאת לְמַצֵּא נִקְדָּה טוֹבָה אֶפְלוֹ בְּפוֹשְׁעֵי יִשְׂרָאֵל הוּא יִכּוֹל לְהִיּוֹת חֲנִן וּלְהִתְפַּלֵּל לְפָנֵי הָעֲמוּד וְכוּ', עֵינֵי שָׁם וְדַע שֶׁכָּל אֶחָד מִצְדִּיקֵי הַדּוֹר בּוֹנֵה מִשְׁכָּן שְׁמִשָּׁם מְקַבְּלִין תִּינוּקוֹת שֶׁל בֵּית רַבֵּן הֶבֶל פִּיֵּהֶם שְׁאִין בּוֹ חֲטָא בְּשִׁבִיל זֶה הֵם מִתְחִילִין מִן וִיקְרָא וְכוּ', עֵינֵי שָׁם וְזֶה הַצְדִּיק שֶׁיִּכּוֹל לְלַקֵּט כָּל הַטוֹב שֶׁנִּמְצָא בְּכָל אֶחָד, הוּא יוֹדַע כָּל הַבְּחִינּוֹת שֶׁיֵּשׁ בְּעֲנָן זֶה שֶׁל הַמְּשַׁכְּנֹת הַנִּלְשׁוֹנִין הַצְדִּיקִים שְׁמִשָּׁם מְקַבְּלִין הַתִּינוּקוֹת הֶבֶל פִּיֵּהֶם שְׁאִין בּוֹ חֲטָא וְכוּ' וְכוּ', עֵינֵי שָׁם וְכוּ' כָּל זֶה הֵיטֵב:

אות ב

וְזֶה בְּחִינַת הַתְּעוֹרְרוֹת הַשְּׁנָה, כִּי כְּשֶׁאָדָם רוֹאֵה שֶׁרְחוּק מֵהַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ וְכוּ', זֶה בְּחִינַת שְׁנָה, שֶׁהִיא אֶחָד מִס' בְּמִיתָה, וְכִשְׁמַחֲפֵשׁ וּמְבַקֵּשׁ וּמוֹצֵא בְּעֲצָמוֹ אֵיזָה נִקְדָּה טוֹבָה עֲדִין וּמְחִיָּה וּמְשַׁמֵּחַ אֶת עֲצָמוֹ וּמְעוֹרֵר אֶת עֲצָמוֹ לְעַבְדַת הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ עַל-יָדֵי זֶה, זֶה בְּחִינַת הַתְּעוֹרְרוֹת הַשְּׁנָה, וְזֶה בְּחִינַת (תהלים ב') ה' מָה רַבּוּ צָרֵי רַבִּים וְכוּ', הֵינּוּ הַצָּרִים שֶׁל הַנְּפֹשׁ שֶׁהֵם הַחֲטָאִים וְהַפְּגָמִים שֶׁל כָּל

אָחַד, שְׁנָה עֶקֶר צָרוֹת הָאָדָם, וּכְשֶׁהֵם מִתְגַּבְּרִים עַל הָאָדָם ח"ו, אֲזִי הֵם רוֹצִים לְהַפִּיל אוֹתוֹ לְגַמְרֵי ח"ו, כְּאֵלוֹ אֵין לוֹ עוֹד שׁוֹם תִּקְנָה ח"ו, וְזֶהוּ (שֵׁם), "רַבִּים אוֹמְרִים לְנַפְשִׁי אֵין יְשׁוּעָתָה לוֹ בְּאֵלִים סֵלָה" וְאֲזִי הוּא בְּבַחֲיַנֵּת שְׁנָה כַּנ"ל וְזֶהוּ (שֵׁם), "אֲנִי שְׁכַבְתִּי וְאִישׁוֹנָה" כִּי זֶה בְּחִינַת שְׁנָה כַּנ"ל, אֲבָל בְּאֵמַת הָאָדָם אֲסוּר לִיאֵשׁ עֲצָמוֹ, וְצָרִיךְ לְהִתְגַּבֵּר לְעוֹרֵר מְשִׁינָתוֹ עַל-יְדֵי הַמַּעַט טוֹב שְׂמוּצָא בְּעֲצָמוֹ עֲדִין כַּנ"ל וְזֶהוּ (שֵׁם), "הִקִּיצְתִּי כִּי ה' יִסְמְכֵנִי", שְׂאֲנִי מִתְגַּבֵּר וּמִתְעוֹרֵר מְשִׁינָתִי, כִּי אֲנִי מִיאֵשׁ עֲצָמִי עֲדִין כִּי ה' יִסְמְכֵנִי, כִּי הַנִּקְדָּה טוֹבָה שְׂאָדָם מוּצָא בְּעֲצָמוֹ, זֶה בְּחִינַת אֱלֻקוֹת, כְּבִיכּוֹל, כִּי כָל הַטּוֹב מֵאֲתוֹ יִתְבַּרֵּךְ, כִּי אוֹרִיָּתָא וְיִשְׂרָאֵל וְקוֹב"ה כּוֹלָא חַד, נִמְצָא כְּשִׁישׁ בְּיִשְׂרָאֵל אֵיזָה נִקְדָּה טוֹבָה, דְּהֵינּוּ אֵיזָה מְצוּנָה אוֹ דְבַר טוֹב, זֶה הַטּוֹב הוּא אֲחֻדוֹת גָּמוּר עִמּוֹ יִתְבַּרֵּךְ, כִּי (תְּהִלִּים קמ"ה) טוֹב ה' לְכָל, וּכְמוֹ שְׁכַתּוֹב (שֵׁם ל"ג), "טַעַמּוֹ וְרָאוּ כִּי טוֹב ה'", כִּי כָל הַטּוֹב שְׂנִמְצָא בְּכָל מְקוֹם שֶׁהוּא הוּא הַכֹּל מִמֶּנּוּ יִתְבַּרֵּךְ וְזֶהוּ (שֵׁם ב'), "כִּי ה' יִסְמְכֵנִי", הֵינּוּ הַנִּקְדָּה הַטּוֹבָה שְׂאֲנִי מוּצָא בְּעֲצָמִי, שֶׁהוּא בְּחִינַת אֱלֻקוֹת בְּחִינַת טוֹב ה' לְכָל, זֶה הוּא סוּמָךְ אוֹתִי וּמְקִיץ אוֹתִי מִהַשְׁנָה וְאֲזִי (שֵׁם ב') לֹא אֵירָא מְרַבּוֹת עִם אֲשֶׁר סָבִיב שְׁתוֹ עֲלֵי, כִּי שׁוֹב אֲנִי מִתְיָרָא מֵהֵם אַף-עַל-פִּי שֶׁהֵם כַּמָּה רַבּוֹת פְּגָמִים וְחַטָּאִים שְׂעוּמִדִּים עָלַי לְהַפִּילֵנִי ח"ו, כִּי מֵאַחַר שְׂאֲנִי מוּצָא בְּעֲצָמִי עוֹד אֵיזָה נִקְדָּה טוֹבָה, עַל-יְדֵי זֶה אֲנִי מִתְעוֹרֵר מִהַשְׁנָה, וְעַל-יְדֵי זֶה אֲנִי נִכְנָס בְּאֵמַת לְכַף זְכוּת וְעַל-יְדֵי זֶה אֲזַכֶּה לְתִשׁוּבָה וְכוּ' כַּנ"ל, כִּי כָל הַרְעָה נִדְחָה מִפְּנֵי מַעַט הַטּוֹב שְׂמוּצָא בְּעֲצָמוֹ וּמְחִיָּה וּמְרִים אֵת עֲצָמוֹ בְּזֶה, כִּי מַעַט מִן הָאוֹר דּוֹחָה הַרְבֵּה מִן הַחֹשֶׁךְ, כִּי דוּעַ וְזֶהוּ בְּחִינַת (שֵׁם קל"ט) הִקִּיצְתִּי וְעוֹדִי עִמָּךְ, עַל-יְדֵי הָעוֹד מַעַט וְכוּ' שְׁלִי, דְּהֵינּוּ הַנִּקְדָּה טוֹבָה כַּנ"ל בְּחִינַת אֲזַמְרָה לְאֱלֹקֵי בְּעוֹדִי כַּנ"ל וְזֶהוּ "וְעוֹדִי עִמָּךְ", הֵינּוּ הָעוֹד מַעַט שְׁלִי שֶׁהוּא עֲדִין עִמָּךְ כַּנ"ל, עַל-יְדֵי זֶה "הִקִּיצְתִּי", כִּי זֶה בְּחִינַת הַתְּעוֹרְרוֹת הַשְׁנָה כַּנ"ל:

אות ג

וְזֶה בְּחִינַת (שֵׁם נ"ז) עוֹרָה כְּבוֹדִי עוֹרָה הַנֶּבֶל וְכַנּוֹר אֲעִירָה שְׁחַר, הֵינּוּ שְׂצָרִיךְ הָאָדָם לְהִתְעוֹרֵר אֵת עֲצָמוֹ מְשִׁינָתוֹ וּמִנְפִּילָתוֹ, וְעַל-יְדֵי מַה יִּתְעוֹרֵר אֵת עֲצָמוֹ, עַל-יְדֵי הַנִּקְדוֹת טוֹבוֹת שְׂמוּצָא בְּעֲצָמוֹ עֲדִין וְזֶהוּ, "אֲעִירָה שְׁחַר", כִּי הַנִּקְדָּה טוֹבָה הִיא בְּבַחֲיַנֵּת שְׁחַר, בְּבַחֲיַנֵּת (שִׁיר הַשִּׁירִים א') שְׁחַרָה אֲנִי וְנֶאֱנָה בְּנוֹת יְרוּשָׁלַיִם, כִּי מִחֲמַת שְׂזֹאת הַנִּקְדָּה מְעַרְבֵת בְּפִסְלֵת הַרְבֵּה וּבְפִגְמִים הַרְבֵּה שְׂפָגַם זֶה הָאָדָם, עַל-יְדֵי זֶה גִדְמָה שֶׁהִיא שְׁחַרָה, כִּי מִנְסַח בְּקִדְרוֹת וּבְשִׁחְרוּת, ח"ו, אֲצָלוֹ. אֲבָל כְּשֶׁדִּין אֵת עֲצָמוֹ לְכַף זְכוּת וּמִתְעוֹרֵר וּמוּצָא בְּעֲצָמוֹ הַנִּקְדָּה טוֹבָה כַּנ"ל, אֲזִי הִיא אוֹמְרַת שְׁחַרָה אֲנִי וְנֶאֱנָה אֵל תִּרְאֵנִי שְׂאֲנִי שְׁחַרְחַרְתָּ וְכוּ', כִּי אֵין הַשְׁחַרְחוּת מִשְׁלִי וְכוּ', כְּמוֹ שְׂפָרַשׁ רַש"י שֵׁם כִּי הַנִּקְדָּה טוֹבָה בְּעֲצָמוֹ שִׁישׁ אֲצֵל הָאָדָם אֲפֵלוֹ אֲצֵל פּוֹשְׁעֵי יִשְׂרָאֵל הִיא נֶאֱנָה וְיָפָה מְאֹד, רַק שְׁהַשְׁחַרְחוּת חוֹפָה עָלֶיהָ, אֲבָל כְּשֶׁמְעוֹרְרִין אוֹתָהּ הִיא אוֹמְרַת, שְׁחַרָה אֲנִי וְנֶאֱנָה, אֵל תִּרְאֵנִי שְׂאֲנִי שְׁחַרְחַרְתָּ, כִּי מֵצַד עֲצָמִי אֲנִי נֶאֱנָה עַד מְאֹד וְזֶה בְּחִינַת מַה שְׂאֲמָרוּ רַבּוֹתֵינוּ זְכוּרֵנוֹם לְבְרַכָּהּ (

מדרש שיר השירים א') שְׁחַרְה אֲנִי בְּמַעֲשֵׂה הָעֵגֶל, וְנִאֲוָה אֲנִי בְּמַעֲשֵׂה הַמִּשְׁכָּן, הִינּוּ אֶף-עַל-פִּי שָׁיֵשׁ לִי חֲטָאִים הַרְבֵּה וְנִתְרַחֲקֵתִי מְאֹד מִמֶּנּוּ יִתְבָּרַךְ וְזֶה בְּחֵינַת מַעֲשֵׂה הָעֵגֶל שְׁכֹלֵל כָּל הַחֲטָאִים שְׁבַעֲוֹלָם, כִּי (חוֹלִין ה'), כָּל הַמּוֹדָה בְּעִבּוּדָה זָרָה כְּאֵלוּ כּוֹפֵר בְּכָל הַתּוֹרָה כְּלָה, אֶף-עַל-פִּי-כֵן וְנִאֲוָה אֲנִי בְּמַעֲשֵׂה הַמִּשְׁכָּן, הִינּוּ בְּחֵינַת מַעֲט טוֹב שֶׁאֲנִי מוֹצֵא עֲצָמֵי עֲדִין, כִּי תִכַּף אַחַר מַעֲשֵׂה הָעֵגֶל נִצְטוּי עַל מְלֹאכֶת הַמִּשְׁכָּן עַל-יְדֵי שְׁנִתְרַצָּה הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ לְיִשְׂרָאֵל עַל-יְדֵי מִשְׁה שְׁמָסַר נִפְשׁוֹ עֲלֵיהֶם וְהִתְפַּלֵּל בְּעַדָם, כִּי מִשְׁה הִיָּה יָכוֹל זֹאת לְמַצֵּא נִקְדָּה טוֹבָה אֲפִלּוּ בְּהַפְחֹת שְׁבִפְחֹתֵינָם, כְּמִבְאֵר בְּדִבְרֵי רַבֵּנוּ ז"ל כְּמָה פְּעָמִים (רפ"ב ח"א פ"ב ח"ב), וְעַל-יְדֵי זֶה הִיָּה יָכוֹל לְהִתְפַּלֵּל עֲלֵיהֶם אֲפִלּוּ כְּשִׁפְגְּמוּ בְּכָל הַתּוֹרָה כְּלָה בְּמַעֲשֵׂה הָעֵגֶל, אֶף-עַל-פִּי-כֵן מְצֵא בָהֶם נִקְדוֹת טוֹבוֹת וְעַל-כֵּן אָמַר מִשְׁה (שְׁמוֹת ל"ב), "לְמָה ה' יִחְרָה אִפְּךָ בְּעַמְּךָ וְכוּ", כִּי הוּא מְצֵא הַטוֹב שְׁבָהֶם וְאֲזִי נִדְחָה הָרַע לְגַמְרֵי כִּנּוּ"ל, וְעַל-כֵּן אָמַר, "לְמָה ה' יִחְרָה אִפְּךָ בְּעַמְּךָ", כִּי הָרַע אֵינוֹ נִחְשָׁב כְּלָל כְּנִגְדָּה מַעֲט הַטוֹב שָׁיֵשׁ בָּהֶם עֲדִין וְהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ נִתְרַצָּה לוֹ וַיִּנְחָם עַל הָרַע וְכוּ' וְאֲזִי לְמַד הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ לְמִשְׁה סֵדֶר תְּפִלָּה וְסֵדֶר לְפָנָיו י"ג מִדּוֹת שֶׁל רַחֲמִים וְזֶהוּ (שֵׁם), "וַיֹּאמֶר אֲנִי אֶעֱבִיר כָּל טוֹבֵי וְכוּ", שֶׁלְמַדוֹ וְגִלָּה לוֹ כָּל הַטוֹב שֶׁלּוֹ יִתְבָּרַךְ, כְּכִיּוֹל, כְּדֵי שְׁיַדַּע שֶׁהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ טוֹב לְכָל תְּמִיד וַיְכוּלִין לְעוֹרֵר הַטוֹב בְּהִגְרוּעַ שְׁבִפְגְּרוּעִים וְלִהְכַנְיִסוֹ בְּכַף זְכוּת וְלִהְחַזִּירוֹ בְּתִשׁוּבָה וְזֶה בְּחֵינַת י"ג מִדּוֹת שֶׁל רַחֲמִים, בְּחֵינַת (שֵׁם) ה' ה' אֵל רַחוּם וְחַנוּן אֲרָךְ אַפִּים וְכוּ', שֶׁהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ מְלֵא רַחֲמִים וְטוֹב לְכָל וּמֵאֲרִיךְ אֶף לְצַדִּיקִים וְלִרְשָׁעִים, כִּי הוּא מְטָה כְּלָפֵי חֶסֶד וְדָן אֶת הַכֹּהֵן לְכַף זְכוּת וּמוֹצֵא נִקְדָּה טוֹבָה אֲפִלּוּ בְּפוֹשְׁעֵי יִשְׂרָאֵל וְעַל-יְדֵי זֶה מְכַרֵּעַ אוֹתָם לְכַף זְכוּת כִּנּוּ"ל. וְזֶהוּ בְּחֵינַת (שֵׁם) נוֹצֵר חֶסֶד לְאֱלֹפִים, שְׁבִפְחֵינַת הַחֶסֶד, דֵּהִינּוּ מַה שֶּׁהוּא יִתְבָּרַךְ מְטָה כְּלָפֵי חֶסֶד וְדָן לְכַף זְכוּת וּמוֹצֵא נִקְדָּה טוֹבָה וְכוּ' כִּנּוּ"ל, זֶה הַחֶסֶד נוֹצֵר וּמְמַתִּיק לְאֱלֹפִים, הִינּוּ אֶף-עַל-פִּי שָׁיֵשׁ כְּנִגְדָּה זֶה אֱלֹפִים וְרַבּוֹת פְּגָמִים שְׁפָגַם אוֹתוֹ הָאָדָם, אֶף-עַל-פִּי-כֵן מַעֲט הַטוֹב שֶׁמוֹצֵא עַל-יְדֵי הַחֶסֶד כִּנּוּ"ל דוֹחָה הַכֹּהֵן כִּנּוּ"ל וְעַל-יְדֵי זֶה (שֵׁם) נוֹשֵׂא עוֹן וְפֹשַׁע וְכוּ', כִּי עַל-יְדֵי זֶה נִכְנָס בְּאַמַּת לְכַף זְכוּת וְכוּ' כִּנּוּ"ל:

אות ד

וְאֲזִי כְּשִׁנִּתְרַצָּה הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ לְמִשְׁה עַל-יְדֵי שְׁמָצֵא טוֹב בְּכָל יִשְׂרָאֵל אֲפִלּוּ אַחַר מַעֲשֵׂה הָעֵגֶל כִּנּוּ"ל, כִּי מִשְׁה הִיָּה כְּלוֹ טוֹב בְּבְחֵינַת (שְׁמוֹת ב') וְנִתְרַא אוֹתוֹ כִּי טוֹב הוּא, וְעַל-כֵּן הִיָּה לוֹ פַח תְּמִיד לְמַצֵּא הַטוֹב בְּכָל אֶחָד אֲפִלּוּ בְּהַפּוֹשְׁעֵי יִשְׂרָאֵל כִּנּוּ"ל וְעַל-יְדֵי זֶה נִתְרַצָּה הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ כִּנּוּ"ל, וְאֲזִי צָוָה לָהֶם עַל מְלֹאכֶת הַמִּשְׁכָּן שְׁיָבִיֵא כָּל אֶחָד נְדָבַת לְבוֹ לְמְלֹאכֶת הַמִּשְׁכָּן, כִּי הִיָּה מְעוֹרֵר הַטוֹב שְׁבָכֵל אֶחָד, וְכָל אֶחָד כְּפִי הַטוֹב שֶׁהִיָּה לוֹ הִבִּיא נְדָבַת לְבוֹ הַטוֹב לְמְלֹאכֶת הַמִּשְׁכָּן, כִּי הַמִּשְׁכָּן נִבְנָה מְכָל הַטוֹב שֶׁנִּתְבָּרַר מְכָל אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל, שֶׁזֶהוּ בְּחֵינַת (שְׁמוֹת כ"ה) זָהָב וְכֶסֶף וְנַחֲשֵׁת וְתַכְלֵת וְאֲרָגָמֹן וְתוֹלַעַת שָׁנִי וְכוּ' שֶׁהִבִּיא כָּל אֶחָד וְאֶחָד כְּפִי הַנִּקְדָּה טוֹבָה שֶׁלּוֹ כִּי זָהָב וְכֶסֶף

ונחשפת ותכלת וכו' הם בחינת הגנונין עילאין, שהם בחינת הטוב שיש בכל אחד מישראל, שזהו בחינת ישראל אשר בה אתפאר, שהם כלולים מגנונין סגיאין, הינו הנקודות טובות שיש בכל אחד מישראל נקדה טובה אפלו בהפחותים שבהם מה שאין בתברו, כמבאר במקום אחר (ל"ד ח"א) והשם יתברך מתפאר בהם כנ"ל וזהו בחינת הגנונין היו בבית המקדש והמשפן בחינת זהב וכסף וכו' שהביא כל אחד מנדבת לבו הטוב, כי שם היו כלולים כל הנקודות טובות, שהם בחינת גנונין עלאין שיש בכל אחד מישראל, ועל-פן אחר מעשה העגל שאז הוצרך משה לחפש ולמצא הנקודות טובות שיש בכל אחד מישראל כנ"ל, על-כן אז דיקא נצטוו על מלאכת המשפן, כי המשפן נבנה מזה מנקודות טובות הנ"ל כנ"ל וזהו, שחרה אני-במעשה העגל, ונאנה אני-במלאכת המשפן הינו בנקודות טובות שאני מוצא בעצמי, שהם בחינת מלאכת המשפן כנ"ל וכן מוכן בדברי רבנו הנ"ל, שעל-ידי הטוב שמוצאין בכל אחד מישראל, על-ידי זה נבנה המשפן ועל-כן זה שיקול למצא כל הטוב שיש בישראל שהוא בחינת חזן כנ"ל, הוא יודע כל הבחינות שיש בענין המשפן של כל אחד מהצדיקים הנ"ל, עין שם כי עקר בנין המשפן הוא על-ידי זה, על-ידי הטוב הנ"ל ובנה מקשרים היטב דברי רבנו הנ"ל, עין שם היטב:

אות ה

וזהו (תהלים נ"ז), "עורה כבודי עורה וכו'", ועל-ידי מה אוכל להתעורר? על-ידי 'אעירה שחר', על-ידי מה שאני מעורר השחר, הינו הנקדה טובה, שהיא בחינת שחר, בחינת שחרה אני ונאנה, על-ידי זה אוכל להתעורר משינתו ונפילתו וכו' כנ"ל וזהו בחינת עורה הנבל וכו', כי על-ידי זה נעשין גנונין בחינת אומרה לאלקי בעודי כנ"ל:

וזה מרמז בדברי השלחן ערוך: תגבר פארי לעמד בפקר לעבדת בוראו, שהאדם צריך להתגבר ולהתעורר משינתו ונפילתו, ועל-ידי מה יתעורר, על-ידי שיהא הוא מעורר השחר, הינו כנ"ל שיעורר הנקודות טובות, שהם בחינות שחר, בחינת אעירה שחר ועל-ידי זה יתעורר משינתו ונפילתו וכו', כנ"ל וזהו בחינת לעמד בפקר, כי עקר ההתעוררות מהשנה הנ"ל הוא על-ידי בחינת (זוהר מקץ ר"ג) בקר דאברהם איש החסד, דהינו על-ידי שמטה כלפי חסד ודן את עצמו לכף זכות כנ"ל ועל-פן הנה אברהם מגיר גרים, כי הנה מטה כלפי חסד ומצא נקדה טובה בכל אחד, ועל-ידי זה קרב הפל להשם יתברך כנ"ל וזהו שנסמך ההג"ה שויתי ה' לנגדי תמיד, הינו שתמיד אני משים ומשנה ה' לנגד עיני, כי אף-על-פי שאני רחוק ממנו יתברך, אף-על-פי-כן ה' לנגדי תמיד בכל מקום, כי אני מוצא בעצמי נקדה טובה כנ"ל וזה פרוש הפסוק (תהלים ט"ז) "שויתי ה' לנגדי תמיד כי מימיני בל אמוט", הינו שתמיד אני משים ה' לנגדי אפלו במדרגות התחתונות ח"ו, כי (שם) מימיני בל אמוט, כי על-ידי בחינת ימין, בחינת אברהם, בחינת חסד,

על-ידי זה בל אמוט, בבחינת (שם צ"ד) אם אמרתי מטה רגלי חסדך ה' יסעדני, פי על-ידי
החסד, הינו שמטה כלפי חסד ודן את עצמו לכף זכות ומוצא בעצמו איזה נקדה טובה עדין, על-
ידי זה יכול למצא השם יתברך תמיד, ועל -ידי זה לא ימוט לעולם וזהו (שם), "ברוב שרעפי
בקרבי תנחומיה ישעשעו נפשי", הינו כשרוב המחשבות מבלבלין אותי ורוצין להפיל אותי ח"ו,
על-ידי רבוי הפגמים וכו', אזי 'תנחומיה ישעשעו נפשי', דהינו מה שהשם יתברך מנחם אותו
במה שעוזר לו למצא איזה נקדה טובה בעצמו, וזהו נחמתו ובזה משעשע נפשו וכו' כנ"ל:

אות ו

נמצא שעקר בחינת התעוררות השנה הוא על-ידי הנקודות טובות שמוצאין בעצמו אפלו כשהוא,
ח"ו, במדרגה המתונה מאד וכו' כנ"ל, ועל-ידי זה נעשין נגונים וכו' כנ"ל. פי בליקה שהוא זמן
השנה, אזי השכינה מבררת ברורים פיזוע וזה מרמז על הנ"ל שפשמתגבר בחינת השנה על
האדם אזי צריך לבקש ולחפש למצא בעצמו נקודות טובות, ועל-ידי זה יתעורר משינתו כנ"ל וזה
בחינת (שם עז) אוקרה גינתית בליקה עם לבבי אשיחה ויחפש רוחי, שבלילה וחלף בחינת שנה
אז עם לבבי אשיחה ויחפש רוחי, שאני מחפש ומבקש הרוח טובה בחינת נקדה טובה, ועל -ידי
זה נעשין נגונים כנ"ל בחינת אוקרה גינתית בליקה וכו' ל ועל-ידי זה שמתגבר להתעורר משינתו
על-ידי הנקודות טובות שמוצא בעצמו כנ"ל, על-ידי זה עקר תקון התפלה, פי עקר התפלה הוא
רק כשזוכה למצא בעצמו הנקודות טובות, בבחינת אוקרה לאלהי בעודי כנ"ל וזהו בחינת סדר
התפלה שבתחלה אומרים קרבנות וקטרת, שהם בחינת ברורים שמוצאין ומבררין נקודות טובות
אפלו מבחינת בהמיות מתכלית העשיה פיזוע, פי זה עקר בחינת הקרבן להעלות מבהמה לאדם
ונה בחינת קטרת שהיו בהם חלבנה, דהינו שמבררין ומוצאין הטוב אפלו בפושעי ישראל
בבחינת חלבנה, וכמו שלמדו רבותינו זכרונם לברכה מזה (כריתות ו' ע"ב), כל תפלה שאין בה
מתפלת פושעי ישראל אינה תפלה, (א) כי עקר התפלה בבחינת קטרת על-ידי שמבררין ומוצאין
נקודות טובות אפלו בפושעי ישראל בבחינת חלבנה כנ"ל וזה בחינת י"א סמני הקטרת, הינו יו"ד
סמנים חוץ חלבנה, זה בחינת עשרה מיני זמרה שהם נעשין על-ידי שמבררין ומוצאין הטוב
שפושעי ישראל בבחינת חלבנה

אות ז

וּכְשָׁאֵנוּ אוֹמְרִים פְּרִשְׁת הַקְּרָבָנוֹת כְּאֵלוֹ הַקְּרָבָנוֹם, כְּמוֹ שְׁאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ זְכוֹרָנוֹם לְבָרְכָה, כֹּל הָעוֹסֵק בְּתוֹרַת עוֹלָה כְּאֵלוֹ הַקְּרִיב עוֹלָה וְכוּ' (ב) כִּי עָקַר תִּקּוֹן הַקְּרָבָנוֹת הוּא בְּבַחֲיַנַּת הַדְּבֹר לְהַעֲלוֹת מְדוּמָם צוּמַח חַי לְמַדְבָּר, כִּי הַנְּקֻדּוֹת טוֹבוֹת כְּשֶׁעוֹלִין מִמָּקוֹם שְׁעוֹלִין מִמְּדֻרְגוֹת הַתְּחִתּוֹנוֹת הָעֶקֶר הוּא שְׂיַעֲלוּ לְבַחֲיַנַּת דְּבֹר, כִּי מִתְחַלֶּה כְּשֶׁאֵין נִתְּבָרַר וְנִכְפָּר הַטוֹב מִחֲמַת הָרַע שְׁחוֹפָה עָלָיו, אֲזִי הוּא בְּבַחֲיַנַּת אֵלֶם שְׁאֵין לוֹ דְּבֹר, בְּבַחֲיַנַּת (תַּהֲלִים ל"ט) נְאֻלְמַתִּי דוּמְיָה הַחֲשִׁיתִי מִטוֹב וְכוּ', וְכִשְׁמַגְלִין אֶת הַטוֹב כַּנ"ל אֲזִי עָקַר הַתְּגִלוֹת הַטוֹב וְעֲלִיתוֹ הוּא בְּבַחֲיַנַּת הַדְּבֹר וְזֶה בְּבַחֲיַנַּת (שִׁיר הַשִּׁירִים ב') יוֹנְתִי בְּחֻגֵי הַסֶּלַע בְּסִתֵּר הַמְּדֻרְגָה, זֶה בְּבַחֲיַנַּת הַנְּקֻדָּה טוֹבָה שֶׁהִיא בְּבַחֲיַנַּת יוֹנָה תַּמָּה שְׂתַּמִּימָה עִם בֶּן זוּגָה וְאֵינָה מִנְּחַת אוֹתוֹ לְעוֹלָם וְכוּ', כְּמוֹ שְׁאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ זְכוֹרָנוֹם לְבָרְכָה (מְדַרְשׁ שִׁיר הַשִּׁירִים ד') כִּי הַנְּקֻדָּה טוֹבָה שְׂיֵשׁ בְּכָל אֶחָד אֶפְלוּ בְּהַפְּחוֹת שְׂבַפְּחוֹתִים הִיא דְּבוּקָה תְּמִיד עִם הַשֵּׁם יְתְּבָרַךְ לְעוֹלָם בְּכָל מְקוֹם שֶׁהִיא, וְכִשְׁהִיא נוֹפֶלֶת ח"ו בְּעַמְקֵי הַקְּלָפוֹת הַמְּקִיפִין אוֹתָהּ מִכָּל צַד בְּבַחֲיַנַּת יוֹנְתִי בְּחֻגֵי הַסֶּלַע בְּסִתֵּר הַמְּדֻרְגָה בְּתַכְלִית הַהִסְתָּרָה, אֲזִי הַשֵּׁם יְתְּבָרַךְ אוֹמֵר לָהּ (שִׁם), "הֲרֵאֵינִי אֶת מְרֵאֵיךְ הַשְּׂמִיעֵנִי אֶת קוֹלְךְ כִּי קוֹלְךְ עָרַב וּמְרֵאֵךְ נְאֻנָּה", כִּי אֶף-עַל-פִּי שְׂאֵתָה בְּסִתֵּר הַמְּדֻרְגָה, אֶף-עַל-פִּי-כֵן אֵתָה בְּעַצְמָךְ נְאֻנָּה מְאֹד בְּבַחֲיַנַּת שְׁחִרָה אֲנִי וְנְאֻנָּה כַּנ"ל, וְעַל-כֵּן תִּגְלֶה אֶת עַצְמָךְ וְתִרְאֶה אֶת מְרֵאֵיךְ, כִּי עֲדִין אֵתָה נְאֻנָּה, כִּי הַנְּקֻדָּה טוֹבָה נְאֻנָּה תְּמִיד, וְעַל-כֵּן 'הֲרֵאֵינִי אֶת מְרֵאֵיךְ הַשְּׂמִיעֵנִי אֶת קוֹלְךְ', הֵינִי שְׂתַּגְלֶה וְתַמְצָא מְרֵאוֹת יְפֵי הַנְּקֻדָּה טוֹבָה, וְעַל-יְדֵי זֶה 'הַשְּׂמִיעֵנִי אֶת קוֹלְךְ' כִּי עַל-יְדֵי זֶה זוֹכִין לְדְבֹר, כִּי אֲזִי יְכוּלִין לְדְבָר לְהַדוֹת וּלְהַלֵּל לְהַשֵּׁם יְתְּבָרַךְ, כִּי מִקֵּדָם לֹא הָיָה יְכוּל לְדְבָר כִּלְל כַּנ"ל וְזֶהוּ בְּבַחֲיַנַּת (שִׁם ח') הַיּוֹשֶׁבֶת בְּגִנִּים חֲבָרִים מְקַשְׂיָבִים לְקוֹלְךְ הַשְּׂמִיעֵנִי וּפְרַשׁ רַש"י, 'הַיּוֹשֶׁבֶת בְּגִנִּים', בֵּין הָאֲמוֹת וְכוּ', הֵינִי בְּבַחֲיַנַּת הַנְּקֻדּוֹת טוֹבוֹת, שֶׁהֵם יוֹשְׁבִים וּמְנַחִים בֵּין הָאֲמוֹת, שֶׁהֵם הַתְּאֻוֹת רְעוֹת וּפְגָמִים וְכוּ', שֶׁהֵם בְּבַחֲיַנַּת או"ה כְּמוֹבָא בְּמְקוֹם אַחַר (סִימָן לו ח"א) וְהַשֵּׁם יְתְּבָרַךְ מְתַאֲנֶה לְקוֹלָם וְזֶהוּ 'חֲבָרִים מְקַשְׂיָבִים לְקוֹלְךְ הַשְּׂמִיעֵנִי', כִּי הַשֵּׁם יְתְּבָרַךְ מְתַאֲנֶה שְׂיַתְּגַלוּ הַנְּקֻדּוֹת טוֹבוֹת וְיַשְׂמִיעוּ אֶת קוֹלָם בְּזִמְרָה וְהַלֵּל לְהַשֵּׁם יְתְּבָרַךְ כַּנ"ל וְזֶה בְּבַחֲיַנַּת הַקְּרָבָן שְׂמַעֲלִין הַנְּקֻדּוֹת טוֹבוֹת לְבַחֲיַנַּת מְדָבָר כַּנ"ל וְעַל-כֵּן הָעוֹסֵק בְּתוֹרַת עוֹלָה כְּאֵלוֹ הַקְּרִיב וְכוּ', כִּי עָקַר תִּקּוֹן הַקְּרָבָן הוּא בְּבַחֲיַנַּת הַדְּבֹר כַּנ"ל:

אות ח

וְזֶה בְּבַחֲיַנַּת (מַגִּילָה ג') כְּהִנֵּים בְּעִבּוּדְתֶם וְלוֹיִם בְּדוּכָנָם וְיִשְׂרָאֵל בְּמַעֲמָדָם, כִּי עָקַר תִּקּוֹן הַקְּרָבָן, שֶׁהוּא לְמַצָּא וּלְבָרַר הַנְּקֻדָּה טוֹבָה מִתּוֹךְ הַפְּסֻלֹת מְבַחֲיַנַּת הַבְּהִמְיוֹת, הוּא עַל-יְדֵי הַכֹּהֵן אִישׁ הַחֹסֵד, כִּי עַל-יְדֵי שְׂמִטָּה כִּלְפֵי חֹסֵד וְדָן לְכַף זְכוּת, עַל-יְדֵי זֶה מוֹצֵאִין נְקֻדּוֹת טוֹבוֹת בְּכָל מְדֻרְגוֹת הַתְּחִתּוֹנוֹת, שְׂזֶהוּ בְּבַחֲיַנַּת הַקְּרָבָנוֹת כַּנ"ל, וְעַל-כֵּן כֹּל תִּקּוֹנֵי הַקְּרָבָן נַעֲשִׂין עַל-יְדֵי הַכֹּהֵן אִישׁ

החסד, שהוא בחינת אברהם, כמו שפתיח (תהלים ק"י), "אתה כהן לעולם" וכנ"ל ועל-ידי זה נעשין גוונים פנ"ל וזה בחינת לויים בדוכנם שהיו מנצחים בשיר על הדוכן בשעת הקרבת הקרבן, כי על-ידי בחינת הקרבן הנעשה על-ידי הכהן איש החסד, שזהו בחינת שמבררין ומוצאין טוב על-ידי שמיטין כלפי חסד, על-ידי זה נעשין גוונים פנ"ל וישראל במעמדן שהיו עוסקין בתורה, זה בחינת הדבור שעל-ידי זה היו מעלים הטוב להדבור, שזה עקר עלייתו פנ"ל, ועל-כן היו אנשי המעמד קורין בפרישת בראשית (תענית כ"ו) ובפרישת האזינו כי מעשה בראשית עקרו על-ידי ברור הטוב, בבחינת ובטובו מחדש בכל יום תמיד מעשה בראשית וזה בחינת כי טוב הנאמר בכל ששת ימי בראשית, כי קדם תקון מעשה בראשית נאמר (בראשית א'), "והארץ היתה תהו ובהו וחושך" זה בחינת התגברות הרע שחופה על הטוב, והתקון הנה על-ידי בחינת (שם) ורוח אלהים מרחפת-דא רוחו של משיח, שהוא בחינת הטוב, כי כל הנקודות טובות שמוצאין בכל אחד מישראל, זה בחינת התנוצצות משיח, כי עקר הטוב הוא משיח, בחינת משה, בבחינת (רות ג') והנה בבקר אם יגאלך טוב יגאל ועל-ידי בחינת רוח אלהים, רוח טובה, בחינת רוחו של משיח, על-ידי זה עקר קיום ובגן העולם ועל-ידי זה, על-ידי הנקודות טובות שמוצאין מתוך תהו ובהו וחושך, על-ידי זה (בראשית א') "ויאמר אלהים יהי אור ויהי אור וכו'". ואזי (שם), "ויבדל אלהים בין האור והחושך וכו'", כי על-ידי הנקודה טובה נכנס באמת לכף זכות ואזי נתגלה האור ונבדל ונפרש החושך מן האור הרע מן הטוב וכו' וכנ"ל. נמצא, שעקר מעשה בראשית על-ידי שמוצאין ומבררין הנקודה טובה פנ"ל וזה בחינת (עיין בהקדמת התיקונים) ציורא דמשפנא כציורא דעובדא דבראשית, כי המשפן הוא גם כן מבחינת הטוב שנתברר וכו' פנ"ל, ועל-כן היו עוסקים אנשי המעמד שהיו עומדין על הקרבנות במעשה בראשית, כי הקרבן הוא בבחינת מעשה בראשית, שהוא בחינת ברור הטוב וכו' פנ"ל ועל-כן הנה הקרבן נעשה במשפן או בבית המקדש, כי המשפן והבית המקדש הם גם כן נבנים על-ידי ברור הטוב וכו' פנ"ל וזה בחינת (דברים ג') הנה הטוב הנה הנאמר בבית המקדש וזה בחינת פרישת האזינו שהיו קורין אנשי המעמד, כי פרישת האזינו היא השירה שהבטיח משה רבנו, שעל-ידי השירה הזאת לא תשכח התורה, כמו שפתיח (שם ל"א) וענתה השירה הזאת וכו', שאפלו בתכלית ההסתרה בחינת (שם) ואנכי הסתר אסתיר תהיה השירה לעד, כי השירה מרמזת שאפלו אם ישראל רחוקים מאד מהשם יתברך בתכלית ההסתרה, אף-על-פי-כן הם קרובים אליו יתברך, כי עדין נמצאים בהם אפלו בהפחותים נקודות טובות וכנ"ל וזה בחינת (שם ל"ב) כי חלק ה' עמו יעקב וכו' ימצאהו בארץ מדבר, שאפלו בארץ מדבר ובתהו מוצאין חלק ה' עמו, הינו בחינת נקודות טובות, שהם בחינת חלק ה' עמו וכו' ועל-כן קורין בפרישת האזינו על הקרבנות וכנ"ל, כי על-כן נקראת פרישת האזינו שירה, כמו שפתיח, "וענתה השירה וכו'", כי מהנקודות טובות הנ"ל שמוצאין בארץ מדבר ובתהו וכו' פנ"ל, מזה נעשה שירה ונגון פנ"ל ואחר אמירת הקרבנות וקטרת, שהם בחינת שמבררין ומוצאין נקודות טובות אפלו במדרגות התחונות מאד פנ"ל אחר כך אומרים פסוקי דזמרה, כי על-ידי הנקודות טובות הנ"ל, על-ידי זה נעשין גוונים, בחינת זמרה לאלהי בעודי, 'אזמרה' דיקא פנ"ל וזה בחינת פסוקי דזמרה, שהם בחינת הזמירות והגוונים שנעשין על-ידי שמבררין ומוצאין נקודות טובות שבמדרגות התחונות פנ"ל ועל-כן אומרים בתוך פסוקי דזמרה פסוקי זמרה לאלהי בעודי

אות ט

ואחר כך אומרים ברפת קריאת שמע ומברכין להשם יתברך על חדוש מעשה בראשית שמחדש בטובו בכל יום תמיד, זה בחינת מעשה המשכן שנבנה מהטוב הנ"ל כנ"ל, כי ציורא דמשפנא פציורא דעובדא דבראשית כנ"ל ושם עקר תקון התפלה, כמו שכתוב (ישעיה נ"ו), "כי ביתי בית תפלה יקרא לכל העמים נאם ה' אלהים מקבץ גדחי ישראל וכו'" כי עקר בגין בית המקדש הוא על-ידי שהשם יתברך מקבץ גדחי ישראל על-ידי שמוצא גם בהגדחים והאבדים נקודות טובות ומקבץ אותם אל הקדשה ועל-ידי זה הטוב שיתקבץ בעת ביאת הגאל במהרה בימינו, על-ידי זה יהיה בגין בית המקדש בחינת החר הטוב הזה כנ"ל. ושם עקר תקון התפלה כנ"ל, כי עקר התפלה הוא רק על -ידי זה, על-ידי הטוב שמוצאין כנ"ל ועל-כן קדם התפלה אומרים קרבנות ופסוקי דזמרה, דהינו שמבררין הנקודות טובות וכו' ומזה נעשה נגונים וזמירות כנ"ל ואחר כך בוגין מזה משכן, ששם עקר תקון התפלה וזה בחינת ברכות קריאת שמע, שהם בחינת היכלות דקדשה, בחינת משכן, בחינת בית המקדש, שהם הם היכלות דקדשה, ועל -כן אומרים אז, ובטובו מחדש בכל יום תמיד מעשה בראשית, כי ציורא דמשפנא פציורא דעובדא דבראשית כנ"ל ומשם, מבחינת המשכן, מקבלין התנוקות הקל פיהם שאין בו חטא. וזה בחינת קריאת שמע, בחינת (דברים ו') ושננתם לבניך וכו' ולמדתם אותם את בניכם לדבר בם וכו', כי עקר בחינת קריאת שמע הוא מבחינת הטוב שנתברר כנ"ל, ועל-ידי זה נתיחד קדשא בריה הוא ושכינתיה על-ידי העלאת מ"ן, שמתפארת השכינה, כפיכול, חזי במה ברא קאתינא לגבך וכל זה על-ידי מה שמוצאין נקודות טובות אפלו בפושעי ישראל, כי זה בחינת העלאת מ"ן להעלות הקדשה מעמקי עמקי הקלפות ובזה מתפארת ביותר ויותר, כי זה עקר כבוד השם יתברך, כמו שכתב רבנו ז"ל כמה פעמים, כמו שכתוב בזהר (יתרו דף ס"ז), פד אתי יתרו דידקא כדין איסתלק ואיתייקר שמא דקוב"ה עילא ותתא כי דיקא פשנתרוממו ונתעלו הנקודות טובות שהיו מנחים למטה מאד בזה דיקא מתפארת השכינה, כפיכול, ביותר ועל-ידי זה נתיחד קוב"ה ושכינתיה בחינת ה' אלהינו ה' אחד פידוע וזה בחינת (שמות כ"ו) והנה המשכן אחד, שנקללין כל הנקודות טובות באחדותו יתברך ואז מתחילין להתפלל התפלה של י"ח ומתחילין, אדני שפתי תפתח וכו' כי על-ידי כל הנ"ל, על-ידי זה דיקא יכולין להתפלל על-ידי שמוצאין הטוב ועושין משכן וכו' כנ"ל ואז יכולין לפתח פה לדבר, כי זה עקר עלית הטוב שיעלה לבחינת דבור ועל-כן מבקשין על זה אדני שפתי תפתח וכו':

אות י

וְזֶה בְּחִינַת לְבִישַׁת בְּגָדִים שְׁצָרִיף לְאַחוּז הַמְּלָבוֹשׁ בְּצַד יָמִין וּלְעוֹלָם יִגְבִּיר הַיָּמִין עַל הַשְּׂמָאל כִּי הָעֵקֶר תְּלוּי בְּבְחִינַת יָמִין, דְּהֵינּוּ עַל-יָדֵי שְׂמֵטָה כְּלָפֵי חֶסֶד וּמוֹצֵא בְּעֶצְמוֹ אֵיזָה נְקֻדּוֹת טוֹבוֹת וְעַל-יָדֵי זֶה מִתְעוֹרֵר מִהַשְׁנָה כַּנִּל וְעַל-יָדֵי זֶה נַעֲשִׂין לְבוּשִׁין לְהַלְבִּישׁ אֶת נַשְׁמָתוֹ שְׁהִיְתָה עֲרָמָה עַד עַכְשָׁיו כֹּל זְמַן שְׁלֹא נִתְגַּלָּה הַטּוֹב בְּעַת שְׁהִיָּה בְּבְחִינַת שְׁנָה וְזֶהוּ בְּחִינַת בְּרַפְת מְלַבִּישׁ עֲרָמִים שְׂמֻכְרִינ בְּשַׁחְרִית, כַּמוֹבָא, כִּי עַל-יָדֵי הַנְּקֻדּוֹת טוֹבוֹת שְׁנִתְגַּלִּין, שְׁהֵם בְּחִינַת (יִשְׁעִיה מ"ט) יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר בָּהּ אֶתְפָּאֵר, כִּי בְהֵם מִתְפָּאֵר הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, כְּכַיְכּוֹל, כַּנִּל, עַל-יָדֵי זֶה נַעֲשִׂין לְבוּשִׁין בְּחִינַת בְּגָדֵי פָאֵר בְּגָדֵי כְבוֹד, וְזֶה בְּחִינַת צִיצִית וְתַפְלִין, שְׁהֵם בְּחִינַת לְבוּשִׁין דְּנִשְׁמָתָא, בְּחִינַת (זוהר בראשית כ"ג) כִּי הוּא כְּסוּתָהּ לְבִדָּה הוּא שְׂמֻלְתּוֹ לְעוֹרוֹ-דָּא צִיצִית וְתַפְלִין שְׁהֵם נַעֲשִׂין מִהַנְּקֻדּוֹת טוֹבוֹת שְׂמֻתְבָּרִין בְּלִילָה בְּבְחִינַת הַנִּל, כַּמוֹכֵן בְּסִפְרֵים נִמְצָא, שְׁעֵקֶר בְּחִינַת לְבוּשִׁין, בְּחִינַת בְּגָדֵי פָאֵר כְּלִיּוֹת הַגְּוֹנִין, נַעֲשִׂין מִבְּחִינַת הַנְּקֻדּוֹת טוֹבוֹת שְׂמֻתְבָּרִין, שְׁהֵם בְּחִינַת כְּלִיּוֹת הַגְּוֹנִין כַּנִּל וְעַל-כֵּן (סימן ב' ס"ד) צָרִיכִין לְהַגְבִּיר הַיָּמִין בְּשַׁעַת לְבִישָׁה, כִּי כֹל זֶה נִמְשָׁף מִבְּחִינַת יָמִין עַל-יָדֵי שְׂמֵטָה כְּלָפֵי חֶסֶד, שְׁעַל-יָדֵי זֶה מוֹצֵא נְקֻדּוֹת טוֹבוֹת וְכוּ', וְעַל-יָדֵי זֶה נַעֲשִׂין לְבוּשִׁין כַּנִּל:

אות יא

וְכָל בְּרַפְת הַשַּׁחַר מְרַמֵּז עַל זֶה שְׂמֻשְׁבַּח לְהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ שְׁעֲזָרוּ לְמַצָּא בְּעֶצְמוֹ נְקֻדּוֹת טוֹבוֹת כְּדֵי שְׂיִתְעוֹרֵר מִשִּׁינְתּוֹ וּנְפִילְתּוֹ וְזֶהוּ בְּחִינַת הַנּוֹתֵן לְשָׂכוּי בִּינָה לְהַבְחִין בֵּין יוֹם וּבֵין לַיְלָה, כִּי הַנְּקֻדָּה טוֹבָה הִיא בְּחִינַת יוֹם, וְהֵרַע הוּא בְּחִינַת לַיְלָה וְחֻשָׁף, וְעַל-יָדֵי שְׂמוֹצָא הַנְּקֻדּוֹת טוֹבוֹת וְאֵזִי נְבַדֵּל הֵרַע וְאֵזִי מְבַדֵּיל בֵּין יוֹם וּבֵין לַיְלָה וְזֶה בְּחִינַת לְהַבְחִין בֵּין יוֹם וְכוּ', וְזֶה בְּחִינַת שְׁלֹא עֲשִׂנִי גוֹי וְכוּ', כִּי אִם לֹא הָיָה מוֹצֵא בְּעֶצְמוֹ הַנְּקֻדָּה טוֹבָה הָיָה יְכוֹל לְפוֹל לְגַמְרֵי ח"ו, וְהָיָה נַעֲשֶׂה גוֹי ח"ו, וְעַכְשָׁיו עַל-יָדֵי שְׂנִתְעוֹרֵר וְנִתְחַזַּק עַל-יָדֵי? שְׁעִזְרָה? הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ לְמַצָּא בְּעֶצְמוֹ נְקֻדָּה טוֹבָה כַּנִּל, עַל-כֵּן הוּא מוֹדָה וּמְשַׁבַּח לְהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ שְׁלֹא עֲשִׂנִי גוֹי וְזֶה בְּחִינַת פִּקּוּם עוֹרִים, מִתִּיר אֲסוּרִים, זִקָּף כְּפוּפִים כִּי מִתְחַלָּה בְּעַת שִׁינְתּוֹ וּנְפִילְתּוֹ הָיָה בְּבְחִינַת עוֹר הַמְּגִשֵׁשׁ בְּאַפְלָה, וְהָיָה בְּבֵית הָאֲסוּרִים מִמֶּשׁ וְהָיָה כְּפוּף וְכוּ', וְעַכְשָׁיו עַל-יָדֵי הַנְּקֻדָּה טוֹבָה שְׂמֻצָּא בְּעֶצְמוֹ עַל-יָדֵי שְׂפִקָּח ה' אֶת עֵינָיו, עַל-יָדֵי זֶה נִתְרַ מְאֻסוּרֵיו וְנִזְקָף מְכַפִּיפְתּוֹ וְכוּ', כִּי עַל-יָדֵי זֶה זוֹכָה בְּאַמַּת לְצִאת מִכַּף

חובה לכף זכות ולשוב בתשובה כפ"ל וכן שאר הברכות פלם מרמזין על זה וזהו שפסמים, הנתן ליעף פח, שנתן לו פח בתוך? עיפתו? הגדולה שיוכל עדין להתעורר משינתו וזהו, המעביר שנה מעיני וכו' וכפ"ל וכל זה על-ידי הסוד פנ"ל וזהו שחיתם הגומל חסדים טובים, כי הפל על-ידי הסוד בחינת (זוהר מקץ ר"ג ע"א) בקר דאברהם על-ידי שמשטה כלפי הסוד פנ"ל:

אות יב

וזה בחינת ד' פרישיות פרישת שקלים בחינת צדקה, כי צדקה זה בחינת סוד לאברהם שעשה צדקה וחסד עם כל העולם, שעל-ידי זה יכולין למצא הנקודות טובות פנ"ל וזה בחינת (ישעיה מ"א) צדק יקראהו לרגלו, שעל-ידי צדקה יכולין לקרא את הטוב שנופל במדרגה המתחונה, בבחינת רגלין בבחינת (רות ג') ותגל מרגלותיו ותשכב וכן מרמז בדברי רבנו ז"ל במקום אחר (בסימן י"ז) שעל-ידי צדקה מעוררין הטוב שפעלם ונסתר במקומות הרחוקים מהשם יתברך וזה בחינת שקלים של נדבת המשפן, כי המשפן נבנה מבחינת הטוב שנתלקט וכו' פנ"ל:

ואחר כך קורין פרישת זכור בחינת מלחמת עמלק, כי על -ידי זה שמוצאין הטוב פנ"ל, על-ידי זה נכנע עמלק שהוא תקף הסטרא אחרא שמתגבר, ח"ו, להפיל את החלושי פח שבישראל כאלו אין להם תקנה עוד ח"ו, בבחינת (דברים כ"ח) ויזנב בך כל הנחשלים וכו' ואתה ענף ונגע וכו' שרוצה לזנב את הנחשלים, דהינו חלושי פח להפילם למטה ח"ו, שזהו בחינת ויזנב בך וכו' אבל פשוטין למצא בעצמו הנקדה טובה אפלו בעת נפילתו ח"ו, על-ידי זה נכנע עמלק, ועל-פן אחר פרישת שקלים, שהוא בחינת התעוררות הטוב פנ"ל, קורין פרישת זכור, כי על-ידי זה מכניעין את עמלק פנ"ל:

ואחר כך קורין פרישת פרה, שהוא בחינת תשובה, בחינת (מדרש רבה פרישת חוקת) תבא אמו ותקנח על בנה, כי על-ידי הנקודות טובות שמוצאין, על-ידי זה נכנע הרע בחינת עמלק ועל -ידי זה? זוכין? באמת לתשובה פנ"ל וזה בחינת (זוהר חוקת דף ק"פ ע"ב) פרה אדמה תמימה אדמה, דא דינא קשיא תמימה, דא דינא רפיא דהינו כשהוא בבחינת דינא קשיא שמתגבר הרע ח"ו, שזה בחינת דינא קשיא ח"ו, אזי צריך לרפות הדין על-ידי שמוצא בעצמו אינה נקדה טובה עדין וזה בחינת (במדבר י"ט) אשר אין בה מום אשר לא עלה עליה עול כי הנקדה טובה היא בחינת יונה תמה שאין בה שום מום, כי היא נאה ויפה, בחינת שחרה אני ונאנה וכו' פנ"ל וזה בחינת (פיט פרישת פרה) מטהר טמאים ומטמא טהורים, כי זאת הבחינה מה שידן את עצמו לכף זכות ומוצא בעצמו נקודות טובות, זאת הבחינה מטמאת טמאים ומטמא טהורים, כי מי שהוא במדרגה המתחונה צריך דוקא למצא זכות בעצמו כדי שלא יפול לגמרי ח"ו, ועקר טהרתו ותשובתו על-ידי זה דיקא פנ"ל, אבל מי הוא טהור כשיחזיק עצמו במדרגת הטוב בנדאי נפגם

על-ידי זה, פי יפול לגדלות ח"ו, וכמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה אפלו כל העולם פלו
אומרים לה צדיק אתה הנה בעיניך כרשע על-כן אמרו, כרשע, ולא רשע גמור ח"ו, כי אסור
להחזיק עצמו לרשע גמור ח"ו, רק אדרבא, כשנדמה לו שהוא רשע גמור ח"ו, ואפלו אם האמת
הוא פה ח"ו, אף-על-פי-כן צריך לחפש ולבקש למצא בעצמו נקדה טובה לבל יהיה, ח"ו, רשע
גמור כנ"ל ועל-ידי זה נטהר וזכה לתשובה כנ"ל וזה בחינת מטהר טמאים ומטמא טהורים
כנ"ל:

ואחר כך קורין פרשת החדש, כי זה בחינת קדוש החדש, בחינת מלוי הלבנה מפגימתה, כי זה
ידוע שקשיש'ראל הם, ח"ו, במדרגה פחותה, זה בחינת פגם הלבנה קטרוג הירח, שמשם באים
כל הפגמים והקטאים ח"ו, ועל-כן כשאישי ישראל מתעורר ומוצא בעצמו נקדה טובה ועל-ידי זה
חוזר בתשובה כנ"ל, זה בחינות מלוי הלבנה מפגימתה, בחינת קדוש החדש, כי עקר קדוש
החדש הוא על-ידי בחינת הנ"ל, כי בתחלת החדש בעת שרואין את הלבנה לקדש אותה בבית
דין אזי היא קטנה ונדקה מאד מאד, ואזי היא רק בבחינת נקדה, הינו בחינת נקדה טובה הנ"ל
שהיא בחינת שחרה אני ונאנה וכו' כנ"ל, הינו כשהלבנה היא בתכלית המעוט בסוף החדש אזי
צריכין כל ישראל לחפשה ולבקשה עד שמוצאין עדי ראיה איזה נקדה קטנה מהלבנה ואזי
מקדשין את החדש בבית דין שהוא בחינת תקון ומלוי הלבנה, פי על-ידי בחינת הנקדה לבד,
בחינת נקדה טובה שזוכין למצא בתכלית המעוט, על-ידי זה נתמקנין ונכנסין באמת לכף זכות
וכו' כנ"ל, שזהו בחינת תקון ומלוי הלבנה מפגימתה וכו' כנ"ל ועל-כן אומרים הבית דין וכל
ישראל מקדש מקדש (ר"ה כ"ד), פי על-ידי הנקדה לבד נתקדשין וכו' כנ"ל, על-ידי שדנים
לכף זכות וזה בחינת שפלים אומרים מקדש מקדש, דהינו שעל-ידי דבריהם מעלין את הלבנה
מבחינת פגם ומעוט לבחינת תקון ומלוי, שזהו קדשמה על-ידי הנקודת אור לבד שראו מהלבנה
וזהו בעצו בחינת הנ"ל, פי על-ידי קטרוג הירח נתמעטה ואז נתן לה השם יתברך את הפוכבים
להפיס דעתה כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה (מדרש רבה פ"י) ומוכא בפרוש רש"י, כי
הפוכבים מרמזין על בחינת הנקודות טובות שנמצאין בכל אחד מישראל שעל ידם נכנסין לכף
זכות באמת על-ידי שדנים אותם לכף זכות כנ"ל, בבחינת (דניאל י"ב) ומצדיקי הרבים
פפוכבים וכו' 'מצדיקי הרבים', הינו צדיקי הדור שדנים את הכל לכף זכות, ועל-ידי זה נכנסין
אפלו פושעי ישראל באמת לכף זכות כנ"ל וזהו בחינת פוכבים, בחינת ומצדיקי הרבים פפוכבים
כנ"ל, כי הפוכבים הם בבחינת נקדות, פי זה הפסוק ומצדיקי הרבים מדבר שם בסוף דניאל
לענין הנ"ל, כמבאר שם יתבררו ויתלבנו ויצרפו רבים והרשיעו רשעים וכו' (שם) והמשכילים
יזהירו כזהר הרקיע ומצדיקי הרבים פפוכבים וכו' הינו שבעקבות משיחא בסוף הקץ שאז
יתגבר ח"ו, הסטרא אחרא פידוע, ואז יהיה גדל הברור והצרוף בחינת יתבררו ויתלבנו ויצרפו
רבים כו', ואזי יהיה עקר התקון על-ידי בחינת הנ"ל, על-ידי מצדיקי הרבים, הינו על-ידי
הצדיקים שידונו את הכל לכף זכות וימצאו נקדות טובות אפלו בהפחותים מאד מאד, שזהו עקר
עבודת הצדיקים ועל-ידי זה דיקא יבא משיח במהרה בימינו, פי זה בחינת משיח וכו' כנ"ל וזהו,
"והמשכילים יזהירו וכו' ומצדיקי הרבים פפוכבים וכו'". פי עקר התקון והגאולה בקץ האחרון
יהיה על-ידי בחינה זו, על-ידי בחינת הנקדות טובות הנ"ל, שהם בחינת פוכבים וכו' כנ"ל וזהו
בחינת (תהלים קמ"ח) הללוהו כל פכבי אור, פי על-ידי הנקדות טובות, שהם בחינת פוכבים

המאירים, על -ידי זה יכולין להודות ולהלל לה', בבחינת אומרה לאלהי בעודי כנ"ל וזהו בחינת שנתן להלבנה את הכוכבים להפיס דעתה, כי על-ידי בחינת הכוכבים, שהם בחינת הנקודות טובות כנ"ל, על-ידי זה נתתקן פגם הלבנה כנ"ל:

וזהו בחינת קימת חצות, שצריכין לשבר תקף השנה על -ידי הנקודות טובות הנ"ל בבחינת (שם נ"ז) עורה כבודי עורה הנבל וכנור וכו' וזה בחינת (ברכות ג') כנור של דוד שהיה מנגן על-ידי רוח צפון, בחינת רוח טובה, נקדה טובה הצפון וטמיר אפלו בתכלית השנה, אפלו במדרגה פחותה בבחינת (תהלים ל"א) מה רב טובך אשר צפנת, ואלו הנקודות טובות מנשבין בפנור של דוד, כי על-ידי זה נעשין גוונים כנ"ל ועל-כן היה מנגן מאליו על-ידי זה כנ"ל. ועל-ידי זה מתעוררין מהשנה בחצות הלילה בתקף השנה וכו' כנ"ל וזה בחינת יציאת מצרים שנאמר בפ'שה (שמות י"ב), "החדש הזה לכם וכו'", כי פרשת החדש, הינו קדוש החדש היא מצנה ראשונה שנצטוו בה ישראל בעת יציאת מצרים, כי עקר הגאולה של יציאת מצרים היה על-ידי בחינת הנ"ל, בבחינת (יחזקאל ט"ז) נאעבור עליך ואראך מתבוססת בדמיה, הינו שישראל היו מלכלכים, כי היו בבחינת מ"ט שערי טמאה פידוע והשם יתברך רחם עליהם ומצא בהם נקודות טובות אפלו בתקף טמאת מצרים שהתגברה עליהם, כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה (מדרש תהלים קי"ד), בשביל ד' דברים לבד נגאלו זה בחינת נקודות טובות שמצא בהם השם יתברך אפלו במצרים ועל-ידי זה נגאלו. וזהו, "נאמר לך בדמיה חיי בדמיה חיי", אפלו בתקף הדמים והכלוכים אף-על-פי-כן, חיי, כי גם שם יכולין למצא נקודות טובות כנ"ל, שעל-ידי זה נגאלו כנ"ל ועל -כן מצנה ראשונה שנצטוו ישראל היה פרשת החדש, כי זה בחינת קדוש החדש על-ידי נקדה לבד כנ"ל, שנה עקר גאלת מצרים וגאולה אחרונה, בחינת קבוץ נדחי ישראל וכו' כנ"ל ברוך השם לעולם אמן ואמן:

אות יג

וזה בחינת (שמות י"א) כחצות הלילה אני יוצא בתוך מצרים, כחצות דיקא, כי החצות הלילה אז מתעורר הנקדה טובה בבחינת רוח צפון המנשב בפנור של דוד כנ"ל ועל -כן נמשך הרוח טובה, הנקדה טובה, מצפון דיקא, כי מצפון תפתח הרעה (ירמיה א') ומשם דיקא נמשך הרוח טובה, הנקדה טובה מצפון דיקא, כי מצפון תפתח הרעה (ירמיה א') ומשם דיקא נמשך הרוח צפון רוח טובה המנשב בפנור של דוד ומנגן, כי זה עקר מעלת הטוב היוצא מתוך תקף הרע והסטרא אחרת כנ"ל ועל-ידי זה דיקא נעשין גוונים כנ"ל וכמוכא בספרים שיתרון האור מן החשך דיקא פידוע. כי בחצות אז השכינה, כפיכול, בתכלית המעוט פידוע ואז היא בבחינת נקדה לבד ואז הוא התגברות השנה, ואז דיקא צריך כל אחד מי שנוגע יראת ה' בלבד להתגבר

בהתגברות גדול מאד להתעורר מהשנה אז וזה בחינת שמתעוררים מתקף השנה והספרא אחרא על-ידי נקדה טובה לבד וכו' כנ"ל ואז הוא בחינת יציאת מצרים כנ"ל. וזה בחינת פסח שחמל ודלג השם יתברך על פתי בני ישראל בנגפו את מצרים, וזה בחינת שהשם יתברך ברחמיו לקט והציל את הנקדות טובות, שהם בחינות ישראל, בחינות (שמות ד') בני בכרי ישראל מבין בכורי מצרים, מבין תקף הספרא אחרא, שנה הנה עקר גאלת מצרים כנ"ל, ועל-כן הראשון שגלה סוד תצות הנה אברהם אבינו, עליו השלום, בעת שנלקח עם המלכים והציל את לוט, כמו שכתוב (בראשית י"ד), "ויחלק עליהם לילה וכו'", כי עקר בחינות תצות, דהינו לשבר תקף השנה, לשבר הלילה והחשף על -ידי הנקדה טובה כנ"ל, זה נעשה רק על-ידי בחינת אברהם איש החסד, על-ידי שמטה כלפי חסד כנ"ל, כי אברהם רדף אחרי המלכים להציל את לוט בשביל הנקדה טובה שהיה בלוט ועל-כן, אף-על-פי שלוט היה רשע, מסר אברהם נפשו בשבילו להצילו בשביל הנקדה טובה שהיה בו, כי ממנו יצאה רוח שיצא ממנה דוד-משיח, שהוא ושוורש הנקדה טובה כנ"ל ועל-כן עקר פונת המלכים הנה להרג את לוט, כי כל פונת הספרא אחרא הוא להתגבר על בחינת הנקדה טובה ח"ו, אבל ה' לא יעזבנה בידם ונמו פס לבחינת אברהם, בחינת חסד, להציל את לוט על-ידי הנקדה טובה שיש בו ועל-ידי זה הרג את המלכים, כי על -ידי שדנים לכף זכות ומוצאים הנקדה טובה אפלו ברשעים, על-ידי זה נכנע הספרא אחרא, כי הרע נדחה מפני מעט הטוב כנ"ל:

אות יז

וזה שכתוב בזהר חדש, היושבת בגנים וכו' לענין קימת תצות, עין שם ומפרש שם, 'היושבת בגנים', בגנותא וטנופא דהאי עלמא שפילה וכו', עין שם, הינו כנ"ל שאף-על-פי שאדם במדרגה התחתונה, בגנותא וטנופא, אף-על-פי-כן השם יתברך והמלאכים ונשמות הצדיקים שגנו עין מקשיבים לקולו, בחינת חברים מקשיבים לקולו, שנהו עצמו בחינת קימת תצות כנ"ל ועין לעיל שהבאתי פסוק זה, היושבת בגנים, שנאמר לענין הנקדה שיש בכל אחד שמונתת במקום שמונתת, עין שם ועתה על-פי דברי הזהר חדש הנ"ל מבאר הענין היטב:

אות טו

וזה בחינת מה שהפליגו רבותינו זכרונם לברכה בענין הידיעה לידע לכוון חצות אימת פדאיתא בברכות (דף ג'), ודוד מי הוה ידע חצות אימת מכדי משה לא ידע וכו'? אלא דוד, כנור הוה תלוי וכו', הינו כי עקר הגאולה בכלל ובפרטיות גאלת הנפש של כל אחד ואחד תלוי בידיעה והשגה זאת לכוון היטב נקודות חצות לילה, דהינו פשמתגבר תקף השנה על נפש הישראלי ורוצה להפילו לגמרי ח"ו, על-ידי רבוי עונותיו וקלקוליו עד שכמעט כמעט יפול לגמרי, רחמנא לצלן, אזי דיקא יאיר השם יתברך עליו בחסדו שיזכיר את עצמו בהנקדות טובות שבו ויחיה את עצמו כנ"ל, שנהו בחינת קימת חצות שאז השכינה, שהיא כלליות נפשות ישראל בתכלית הקטנות והמעוט ואז היא צועקת בקול מר להשם יתברך בבחינת (תהלים מ"ב) פאיל תערג וכו', בחינת (ירמיה ל"א) קול ברמה נשמע נהי בכי תמרורים וכו' ואז השם יתברך מעורר רחמיו וממשיך חוט של חסד וכו', כמובן כל זה בפתחים וכל זה נעשה עם כל אחד מישראל בכל עת, שבכל פעם מתגברת עליו בחינת השנה הנ"ל עד שכמעט כמעט וכו', רחמנא לצלן, ואז דיקא צריך לחפש נקודתו הטובה כנ"ל בבחינת (תהלים צ"ד) אם אמרתי מטח רגלי חסד ה' יסעדני ברוב שרעפי בקרבי תנחומיך ישעשעו נפשי, שכל זה הוא בחינת הלמוד הקדוש של אומרה הנ"ל, שדיקא כשמגיע בדעתו לקטנות גמור, רחמנא לצלן, עד שרוצה לומר מטח רגלי, ח"ו, אז דיקא חסדי ה' יסעדהו על-פי הנ"ל לעוררו משינתו ולהחזירו, שנהו בחינת קימת חצות ממש, שאז הוא תכלית הקטנות ואז דיקא הוא בחינת התעוררות השנה, שהוא בחינת התעוררות מנפילתו על-ידי בחינת אומרה לאלקי בעודי כנ"ל וכזה תלוי הגאולה בכלל ובפרט כנ"ל ועל-כן היתה גאולה הראשונה בחצות דיקא וכן גאולה האחרונה שאנו מקוים במהרה בימינו תהיה על-ידי בחינת חצות, על-ידי הכשרים והיראים עומדים בכל לילה בחצות, שעל-ידי זה הם ממשיכים על עצמם בחינת קדשת חצות לילה שאז מתעורר חסד גדול, שעל-ידי זה זוכין להמשיך עליהם תמיד בחינת התעוררות השנה שבחצות לילה, להמשיך עליהם בחינה זאת תמיד, דהינו שבכל עת שרוצים להפיל עליהם שנה וקטנות גדול מאד, אפלו אם מפילים אותם כמו שמפילים ח"ו, אפלו אם עבר עליו מה שעבר, אף-על-פי-כן יתעורר תמיד דיקא מתוך תקף הקטנות בבחינת קימת חצות הנ"ל, דהינו על-ידי בחינת העוד מעט טוב שמוצא בעצמו וכו"ל ועל-כן משה לא ידע עדין לכוון היטב חצות אימת, כי אז הוה עדין קדם מתן תורה ולא הוה עדין אתערומת דלתא, כי לא הוה עדין כל כך צדיקים שעמדו בחצות ועסקו בתורה מחמת שהוה קדם מתן תורה ועל-כן הוה קשה לכוון היטב נקודת חצות ואפלו למאן דאמר שגם משה ידע אבל לא הוה יכול לדבר בזה כל כך והוה מתירא עדין שמה יטעו וכו', כי עדין לא הוה יכול להמשיך הארה זאת באתגליא מחמת שהוה קדם מתן תורה אבל דוד הוה ידע, כי כנור תלוי למעלה ממטתו, וכח הכנור נמשך מהתורה, כמובא בדברי אדמו"ר ז"ל כי הכנור של דוד הוה של חמש נימין כנגד ה' חומשי תורה והוה הוה מעוררו משינתו עד שידע לכוון השעה והנקודה של חצות, כי דוד הוא בחינת משיח שעוסק תמיד בתקון נפשות ישראל לעוררם משינתם על-ידי בחינת הנ"ל, על-ידי הנקודות טובות שמוצא בכל אחד ומלמד לכל אחד ומאיר בלבם שיוכל לחפש ולבקש ולמצא בעצמו נקודות טובות תמיד כדי לעוררו משינתו ונפילתו שלא יפל לגמרי ח"ו, והעקר לכוון בעת שכמעט כמעט יפל ח"ו, אז דיקא יאיר בו בחסדו להצילו ולעוררו בבחינת (תהלים ל"ז) כי יפל לא יוטל וכו', בחינת (שם) צופה וכו' ה' לא יעזבנו בידו, בבחינת (דברים ל"ב) כי יראה פי אזלת יד ואפס עצור ועזוב וכו' ואמר וכו' ראו עתה פי אני אני הוא וכו' וכל זה בכח

התורה שפָּכַר קבלנו על-ידי מִשָּׁה רַבֵּנוּ וְעַל-יְדֵי כָּל הַצַּדִּיקִים שֶׁהָיוּ עַד הַנֵּה שֶׁפָּרְשׂוּ לָנוּ דַרְכֵי
הַתּוֹרָה הַיָּטִב. וְעַל-כֵּן דָּוִד הָיָה יֹדֵעַ חֲצוֹת אֵימַת עַל-יְדֵי הַכַּנּוֹר הַנַּ"ל, כִּי הָיָה יוֹדֵעַ נֶגֶן, (שְׁמוּאֵל
א' ט"ז) כִּי כָּל הַלְמוּד הַקְּדוֹשׁ הַנַּ"ל לְחַפְּשׁ הַטּוֹב וְלַהֲחִיזוֹת אֶת עַצְמוֹ עַל-יְדֵי זֶה, כָּל זֶה הוּא בְּחִינַת
נְגוּנִים קְדוֹשִׁים הַיּוֹצְאִים מִכַּנּוֹר שֶׁל דָּוִד בְּחִינַת אֲזוּמָרָה דִּיקָא כַּנַּ"ל, בְּחִינַת עוֹרָה וְכוּ' הַנִּבְּל וְכַנּוֹר
אֲעִירָה שָׁחַר כַּנַּ"ל וְעַל-יְדֵי זֶה זָכָה דָּוִד לִידַע לְכוּן נִקְדַּת חֲצוֹת הַנַּ"ל לְשִׁבְזָה תְּלוּיָה הַגְּאֻלָּה
הָאֲחֵרוֹנָה בְּכִלְיּוֹת וּבִפְרָטִיּוֹת עַל כָּל נֶפֶשׁ מִיִּשְׂרָאֵל, כִּי דָּוִד הוּא מְשִׁיחַ שֶׁעַל יָדוֹ תִּהְיֶה הַגְּאֻלָּה
הָאֲחֵרוֹנָה שֶׁהִיא גְּאֻלָּה שְׁלֵמָה שְׂאִין אֲחֵרֶיהָ גְּלוּת וְהַעֲקָר עַל-יְדֵי בְּחִינַת זְמִירוֹת וְנְגוּנִים הַנַּ"ל,
בְּבְחִינַת (ש"ב כ"ג) מְשִׁיחַ אֱלֹקֵי יַעֲקֹב וְנִעִים זְמִירוֹת יִשְׂרָאֵל, הֵינּוּ עַל-יְדֵי בְּחִינַת אֲזוּמָרָה הַנַּ"ל.
בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ, אָמֵן וְהֵבֵן הַדְּבָרִים הַיָּטִב, כִּי אֵי אֶפְשָׁר לְבַאֵר הַכֹּל רַק כָּל אֶחָד כָּפִי מֵהַ שְׁעוֹבָר
עָלָיו כָּל יָמֵי חַיָּו בִּימֵי נְעוּרָיו וּבִימֵי זְקֻנּוֹתוֹ יְכוּל לְהַחֲזִיז אֶת עַצְמוֹ תָּמִיד עַל -פִּי כָּל דְּבָרֵינוּ אֵלֶּה
שְׁמֻכָּאֲרִים קִצָּת אֲמַתַּת הָעֵצָה וְהַלְמוּד הַקְּדוֹשׁ שֶׁל אֲזוּמָרָה לְאֱלֹקֵי בְּעוֹדֵי שְׁהַזְהִירָנוּ אֲדוּמוֹ"ר ז"ל
מֵאֵד מֵאֵד לִילָד בּוֹ, אֲשֶׁרִי שִׂיאַחֲזוּ בּוֹ: